

Tıpkısının Aynısı Olsun İsmail!

Güneşin tepeye ulaşmasıyla dönüş vaktinin geldiğini anlayan balıkçı tekneleri, denize bıraktıkları ağları toplamaya başlamıştı. Ağlara takılan gümüş renkli, kıpır kıpır balıklar sayesinde keyfi yerine gelen balıkçılar, sevinçle bağıyordu: *“Hay maşallah be! Bereketeye bakın bereketeye. Geliyor derya kuzuları!”*

Son ağlar da çekilince hiç vakit kaybetmeden iskeleye doğru tam gaz yola çıkılmıştı. Şimdi kaptanlar arasında amansız bir yarış başlayacak. Çünkü sahil lokantalarına ilk kim girerse, balıklarını ilk önce o satar; sonra da erkenden evine gidip misler gibi uyur. Eğer olur da sona katarsan işte o zaman yandın. Balıklarını satmak için sığağın altında ha babam bekler durursun.

Hava sıcak mı sıcak! Güneş, omuzlarımı ve yüzümü cayır cayır yakıyor. Şapkamı yine evde unutmuşum. Sadece yüzüm yansa iyi... Karnımın açlığı, güneşin sıcaklığı, denizin serinliği derken iyiden iyiye uykum geliyor. Gözlerim ha kapandı ha kapanacak. Var güçleriyle yarışan balıkçı teknelerinin *pata pata pata* diye çıkardıkları sesler de ninni gibi içime işlemeye başlıyor... İskeleye varıncaya kadar şöyle azıcık gözlerimi dinlendireyim diye kafamı bir yere yashıyorum ki yan tekneden bağıraran Tuncer'in sesi yüzünden uykum kaçıyor.

"Hoop Efe! Elin boş mu döndün gene? Ağlama ağlama, benim kovamdakilerden veririm sana birkaç tane. Ha ha ha!"

İnsanın sınıf arkadaşlarıyla aynı köyde yaşıyor olmasının tek bir kötü yanı varsa o da Tuncer gibilerden yaz tatilinde bile kurtulamıyor olmasıydı...

Hemen kafamı başka yöne çevirip sanki duymamışım gibi yapmaya başlıyorum. Şu âna kadar bulabildiğim en iyi taktik bu. İçi boş olan kovayı da çaktırmadan arkaya doğru ittiriyorum. Tekneden inmeden önce ne yapıp edip bir tane bile olsa balık tutmak lazım. Yoksa yandık! Tuncer'in ağzına laf vereceğime köpekbalıklarıyla dolu bir havuzda yüzerim daha iyi.

Tuncer uykumu kaçırsa da keyfimi kaçıraramamıştı. Hatta şöyle söyleyeyim; bizim Zeytinli köyünde "En Keyifli Çocuk" adlı bir yarışma düzenlenseydi eğer, ben kesinlikle birinci olurdu. Hem de Tuncer'e rağmen...

Peki neden mi bu kadar keyifliyim?

Bi' kere İsmail amcam köye dönmüştü, bu biiiiiir. İsmail amcam döndüğü için babaannem her gün kahvaltıda pişi yapıyordu, bu ikiiiiii. İsmail amcam bir aya kalmaz bütün köyün görüp göreceği en güzel lokantayı açacaktı, bu da etti mi size üç!

Daha ne olsun! Hem on gün önce başlayan yaz tatilini saymıyorum bile...

Tatilin başlamasıyla birlikte ben de sabahları erkenden uyanıp babamla balığa çıkmaya başlamıştım. İsmail amcam da döndüğü için balık avları artık daha bir keyifli oluyor. Ha bire lokanta hakkında konuşuyoruz. Daha doğrusu tam konuşmaya başlayacakken babam her defasında bizi susturuyor. Dediğine göre balıklar sesimizden ürküp kaçıyormuş. Boş kovama bakılırsa, galiba haklı...

Babamı kızdırmamak için ben de bir süre hiç konuşmamaya karar veriyorum. Dikkatimi oltama vermem lazım. Elim boş dönersem Tuncer'in çenesinden çekeceğim var. Sadece kendi dalga geçse iyi, bir de her gördüğüne anlatır o İbiş.

Bir süreliğine de olsa sessiz bir şekilde *efendi efendi* oturmayı başarmıştım. Tam kendimle gurur duyuyordum ki bir anda ağzımın içindeki kelimeler hep yaptıkları gibi öylece durmaktan sıkılmış, "Bırak bizi! Bırak bizi!" diye tepinmeye başlamışlardı. Galiba konuşmadan durabilme sürem, maksimum iki dakika...

Babamın arka tarafta ağlarla uğraşmasını fırsat bile- rek biraz ötemde oturan İsmail amcamın yanına doğru yanaştım. Kulağına balıkların duymayacağı kadar kısık bir sesle belki de bir milyonuncu kez sorduğum sorunun ay- nısını fısıldadım:

“Lokantayı açmamıza çok az kaldı değil mi İsmail amca?”

İsmail amcam kocaman gülümseyerek, “Hem de çok az kaldı Efe Şef” diye cevapladı. Babamın korkusundan, o da fısıldayarak konuşuyordu.

Amcamın bana ‘Efe Şef’ demesi o kadar hoşuma git- mişti ki içimden denizin üstünde parendeler atmak geli- yordu.

“Bana da yemek pişirmeyi öğreteceksin değil mi İsmail amca?”

“Öğreteceğim tabii ya. Senden iyi aşçı yardımcısı mı bulacağım?”

“Tıpkı İstanbul’da çalıştığın lokanta gibi kocaman ola- cak değil mi? Hani o gazetelere çıkan...”

“Efe oğlum bi’ susuver yahu. Bak balıklar kaçıyor senin sesinden. İsmail hadi hızlıca çalıştır motoru. Başlıyoruz!”

Belli ki son cümlemde fısıldamayı unutmuş, yine ba- bama yakalanmıştım...

Babam bu yarışları çok ciddiye alırdı. Şimdi de pür dikkat bir şekilde denize bakıyor, dümeni sıkı sıkıya kavrayarak Ali amca ile Mete amca’yı geçmeye çalışıyordu.

İsmail amcam ise babamın yanında durmuş o ne komut verirse yapıyordu.

Sahi size İsmail amcamın hikâyesini anlatmış mıydım? İyisi mi onlar iskeleye varıncaya kadar hızlıca anlatayım.

İsmail amcam geçtiğimiz üç yıl boyunca İstanbul’da çok ama çok büyük bir lokantada çalışmıştı. Çok çalışıp meşhur bir aşçı olunca da köydekilerin ısrarlarına dayanamayarak geri dönmüştü. Şimdi orada çalıştığı lokantanın aynısını köyümüzde açacak...

Bütün köy, ama en çok da ben ve babaannem, nefesimizi tutmuş gazetelere çıkan o meşhur lokantanın açılacağı günü bekliyoruz. İsmail amcamın cakasını görmeniz lazım; köyümüzün pop star Tarkan’ı gibi resmen. Ne zaman yolda biri amcamı görse önce sarılıp öpüyor, ardından da başlıyor lokantayı sormaya. Amcam da saygılı bir şekilde herkesi tek tek cevaplıyor:

“Ooooo İsmail Şef gelmiş. Köyümüzün medarı iftiharını. Ne zaman açıyorsun lokantayı hayırlısıyla?”

“Kısmetse önümüzdeki ay açacağız Hikmet amca.”

“O gazetede gördüğümüzün tıpkısının aynısı olacak değil mi İsmail?”

“Aynısı olacak Kazım abi.”

“Oh oh ne güzel. Sayende köyümüz ünlenecek değil mi İsmail?”

“Kısmet Veli dayı.”

“Çok iyi, çok iyi! Bak unutma e mi? Tıpkısının aynısı olsun İsmail!”

“Unutmam Hacer teyze. Tıpkısının aynısı olacak.”

Amcam, İstanbul'dayken, gece gündüz çalışmasına rağmen bizi hem sık sık telefonla aramış hem de hiç mektupsuz bırakmamıştı. Jeton çok pahalı olduğu için bir de hemencecik bitiverdiğinden telefonda kısaca hâl hatır sorar ama gönderdiği mektuplarda uzun uzadıya her bir şeyi yazardı. İstanbul'un kalabalıklığını, çalıştığı lokantayı, Boğaz Köprüsü'nü, onu işe alan ustasını, gelen müşterileri... Yani aklınıza gelebilecek her şeyi.

Aklı fikri İsmail amcamda olan babaannem de tam üç yıl boyunca her salı günü camın önünde oturarak Postacı Arif amcanın gelmesini beklemiş, bahçeden içeriye girdiğini görür görmez de 'mektup geldi' diye bağırarak kapıya koşmuştu.

Hep dizleri ağrıyan, 'ay, of, aman' demeden yerinden kalkamayan, azıcık ötedeki tespihini bile bana aldırان babaannemi, evin merdivenlerinden ikişer üçer atlayarak gördüğümde çok gülerdim.

Sonra da sırf onu kızdırmak için telefonun ahizesini yalandan kulağıma dayar, ciddi bir sesle “Babaanneee sana telefon var. Fenerbahçe teknik direktörü arıyor. Forvet eksikliği varmış da 'Münevver Hanım ilgilenir mi acaba?' diye soruyor. Ne cevap vereyim?” derdim.

İlk başta gerçekten kendisine telefon geldiğini sanan babaannem şöyle bir ayaklanır, onu işlettiğimi anlayınca